ఆంధ్రజ్యోతి – న్యూజెర్సీ తెలుగు కళా సమితి, రాజాలక్ష్మీ ఫౌండేషన్ వారి
కథల పోటీలో ద్వితీయ బహుమతి పొందిన కథ

నరుడి బతుకు నటన

"సీతా! సీతా!...."

సుబ్బరామయ్య పిలుపుకి మెల్లగా కళ్ళు తెరిచింది సీతమ్మ.

"త్వరగా లే సీతా"

లేచి ఆవులిస్తూ "బంగారం లాంటి కల పాడు చేశారు!" అందావిడ.

"కలలన్నీ కల్లలేనే. అవునూ కాటికి కాళ్ళు చాచుకున్న నీకూ నాకూ కమ్మని కలలు రావడమేమిటి?"

"నిజమండీ..."

"ఆ కలలో దేవుడు కనిపించాడా, స్వర్గం కనిపించిందా?"

"కొడుకు కోడల్తో మనవల్తో కలిసి మనమంతా ఒకే ఇంట్లో ఉన్నట్టు.."

ఆవిడ గొంతు గాద్గదికమయ్యింది. కళ్ళల్లో కన్నీటి అల చిట్లింది.

ఆయన ముఖం తెల్లబడింది. గంభీరంగా ఉండిపోయారో క్షణం. మెల్లగా వేదాంతపు నవ్వు మొలిచిందాయన పెదాల మీద.

"పిచ్చిదానా! కలలో జరిగితే ఇలలో జరగదంటారు గాని అలాంటి పిచ్చి పిచ్చి వూహలు పుట్టనివ్వకు. పుట్టనిస్తే అశాంతి పూలు, దు:ఖపు కాయలూ కాస్తాయి. వూఁ ఆ గొడవకేం గాని త్వరగా లేచి తెములు సీతా. ఇవాళ మనబ్బాయీ కోడలూ పిల్లలు వస్తున్నారుగా."

అయోమయంగా చూసిందామె.

"అలా చూస్తావేమిటే, కాముడి ఫోన్ వచ్చిందని చెప్పానుగా.."

"సుబ్బరామయ్య గారికీ సీతమ్మ గారికీ ఇవాళ పండుగన్నమాట. క్రితం జన్మలో బంగారు పూలతో పూజ చేసుంటారు. అందుకే మీకోసం కలవరించే కొడుకు పుట్టాడు" మరో వృద్ధుడు ప్రకాశం అన్నాడు.

"కోడలూ పిల్లలూ కూడా వస్తున్నారని చెప్పింది సీతమ్మ. ఎంతో దూరాన ఉన్నా, పెద్ద ఆఫీసరుగా పనిచేస్తున్నా కూడా మిమ్మల్ని మరచిపోకుండా చూడటానికి రావటం మీ అదృష్టం. పూర్వజన్మ సుకృతం. ఈ వయస్సులో ఏ తల్లికైనా తండ్రికైనా అంతకంటే భాగ్యం ఏం కావాలీ!" కళ్ళొత్తుకుంది మరో వృద్ధురాలు కాంతమ్మ.

భర్త ముఖంలోకి చూసింది సీతమ్మ. ఆయన కళ్ళేదో చెప్పాయి. ఉత్సాహం తెచ్చుకుని లేచిందామె.

"నాకో ముద్ద పడెయ్యాలని చెప్పి దూరంగా పారిపోయిన నా కొడుకు గుర్తొస్తున్నాడు సుబ్బరామయ్యా. నీకు చెప్పానా వాడు గొప్ప నటుడు. జీవిత రంగం మీద కూడా నటిస్తూంటాడు" ఏడ్చేశాడు ప్రకాశం.

"వూరుకో ప్రకాశం. కొందరు కొడుకులంతే. పున్నామ నరకంలో పడేసి మరీ

పోతారు. గుండెరాయి చేసుకోవాలి. తప్పదు. మా అబ్బాయి వస్తాడుగా. వాడిలో నీ కొడుకుని చూసుకొని తృప్తి పడుదువుగాన్లే"

ఏదో గొణుక్కుంటూ వెళ్ళిపోయాడు ప్రకాశం.

అవాళ సుబ్బరామయ్య సీతమ్మల పుత్రరత్నం తల్లిదండ్రుల్ని చూడటానికొస్తున్నట్టు 'సీనియర్ సిటిజన్స్ హోమ్' అని బోర్డు, 'ఓల్డేజ్ హోమ్' అనీ 'వృద్ధుల శరణాలయం' అనీ వాడుక పేర్లు గల ఆ హోమ్ కాని హోమ్‌లోని అందరికీ తెలిసిపోయింది.

సాధారణంగా అయినవాళ్ళు వృద్ధుల్ని ఆ హోమ్‌లో చేర్పించి వెళ్ళిపోతారు తప్ప ఎవరోగాని తొంగిచూడరు. మొదట్లో నెలనెలా మనిషికి ఎనిమిదివందలు చొప్పున పంపించేస్తుంటారు. ఆ తర్వాత అశ్రద్ధచేస్తారు. అందుకే ఆర్థిక వనరులున్న వారు పొలం పంట లేక ఇంటి అద్దె నేరుగా శరణాలయానికి అందేట్లు ఏర్పాట్లు చేసుకుంటారు.

ఏదైనా శుభాశుభ కార్యాలొచ్చినప్పుడు మాత్రం వచ్చి వారిని తీసుకెళ్ళి ఒకటిరెండు రోజులుంచుకుని పంపేస్తూంటారు. అవే వారికి పండుగ రోజులు వాటికోసం నిరీక్షిస్తూ నిట్టూరుస్తుంటారు. నిట్టూరుస్తూ నిరీక్షిస్తుంటారు.

సుబ్బరామయ్య దంపతులు మూడు నెలల క్రితమే ఆ హోమ్‌లో చేరారు. వారి అబ్బాయి వాణిజ్య పన్నుల శాఖలో ఉన్నతాధికారి. సిటీలో ఉంటున్నాడు.

అతడూ కోడలూ ఎప్పుడూ బిజీగా ఉంటారనీ, ఇంట్లో తమకేం తోచేది కాదనీ, సిటీ వాతావరణం, అలవాట్లు నచ్చలేదనీ, అందుకే తమ వయసు వారితో కలిసి కాలం గడపవచ్చని ఇందులో చేరామని చెప్పేరు.

"నిజం చెప్పండి. మిమ్మల్ని మీ కొడుకూ కోడలూ సరిగా చూడనందున వచ్చారు కదూ? ఈ భూమ్మీద కొడుకులంత స్వార్థ పరులూ దుర్మార్గులూ మరెవరూ ఉండరు కదూ" అని అడిగారంతా.

కాదు కాదన్నారాయన. తన కొడుకెంత మంచివాడో కోడలెంత ఉన్నతురాలో వర్ణించి చెప్పేరు.

అంతా ఆయన్నీ ఆయన అదృష్టాన్నీ అభినందించి తమ గోడు వెళ్ళబుచ్చుకున్నారు. కడుపున బుట్టిన వాళ్ళే తమని పురుగుల్లా చూసే వారని ఏడుస్తూ చెప్పేరు. వాళ్ళకోసం వాళ్ళ బాగు కోసం తామెంత చేసిందీ ఎన్ని అవస్థలు పడిందీ ఏకరువు పెట్టేరు.

ఒకే రకం పక్షులన్నీ ఒకే చోటకి చేరినట్టు, అయిన వాళ్ళ నిర్లక్ష్యానికి బలైన వాళ్ళంతా ఒకే చోటుకి–ఓల్డేజ్ హోమ్‌కి చేరుకున్నట్టు అర్థమైపోయింది సుబ్బరామయ్యకి.

సానుభూతి చూపి ఓదార్చారు.

ప్రతిరోజూ సుబ్బరామయ్య కొడుకు ఔన్నత్యం గురించి ఆదరణ గురించి కథలు కథలుగా చెప్పించుకుని మురిసిపోయేవారంతా.

"నీ కొడుకు అంతవాడు ఇంతవాడు అంటున్నావు. నువ్వొచ్చి నెల దాటినా మీ అతీగతీ కనుక్కోవడానికి ఒక్కసారీ రాలేదేం?" అని ప్రశ్నించాడో ముసలాయన. లోకంలో మంచి కొడుకులుంటారంటే నమ్మలేనంత అనుభవం ఉందాయనకి మరి.

"నీ కొడుకుని ఎప్పుడెప్పుడు చూద్దామా ఎప్పుడు అక్కున చేర్చుకుని పొంగిపోదామా అని ఉంది నాకూనూ" అన్నాడు ప్రకాశం.

"మీకు తెలీందేముంది. మావాడికి పని ఒత్తిడి ఎక్కువ. పైగా మన ప్రభుత్వం ఖజానా ఖాళీ అయిపోయిందిగా. అందుకని పన్నుల వసూళ్లు ఉధృతం చేశారు. మావాడు చాలా సిన్సియరు. ఎవర్నీ వదలడు. వ్యాపారస్తుల ముక్కు పిండి మరీ పన్నులు వసూలు చేస్తుంటాడు" అని చెప్పారాయన.

మరో నెల గడిచింది. ఈలోగా చాలాసార్లు ఫోన్లు వచ్చాయిగాని మనిషి రాలేదు. సీతమ్మ కూడా బెంగపెట్టుకుంది. తన మిత్రుడు కాముడు ఫోన్ చేయగా ఆ విషయాలన్నీ ఏకరువు పెట్టారు. ఏదోటి చెయ్యాలన్నారు. మరి రెండ్రోజులకి ఫలాన రోజున తన కొడుకు సకుటుంబంగా వస్తున్నట్టు ఘనంగా చెప్పారందరికీ సుబ్బరామయ్య.

అంతా ఆ దంపతులకన్నా మిన్నగా ఆ వరాల పుత్రుడి కోసం ఎదురుచూస్తున్నారు.

"ఏమిటి సుబ్బరామయ్యగారూ ఇవాళ మీ అబ్బాయి వస్తున్నాట్టగా వార్డెన్ చెప్పాడు. ఎన్నింటికొస్తారు?" ఓల్డేజ్‌హోం డైరెక్టర్ ప్రత్యేకంగా వచ్చి అడిగారు.

"పదకొండు గంటలకల్లా రావచ్చు"

"వీలు చూసుకుని ఆ టైమ్‌కల్లా రావడానికి ప్రయత్నిస్తాను. అయినా మీరు కూడా ఈ హోమ్ గురించి రెండు మంచి మాటలు చెప్పండి. మీకు తెలుసుకదా. మానవసేవ చెయ్యాలని దీన్ని స్థాపించాంగాని లాభాలు దండుకుందామని కాదు. దీన్నింకా డెవలప్ చెయ్యాలని, వారానికోసారి అందర్నీ డాక్టర్ చేత చెకప్ చేయించాలనీ అనుకుంటున్నాం. దానికి చాలా ఫండ్స్ కావాలి. మీ అబ్బాయి ఇక్కడి వ్యాపార ప్రముఖులకో మాట చెబితే చాలు విరాళాలొచ్చి పడతాయి. చెప్పిస్తారు కదూ!"

"మా వాడు చాలా స్ట్రిక్టు. అయినా చెప్పి చూస్తాన్లెండి..."

ఆయన అటు వెళ్ళగానే, "ఇతగాడ్ని నమ్మి విరాళాన్ని ఇతడి చేతిలో పోయించొద్దు. మూడొంతులు మింగేస్తాడీ గుంటనక్క వెధవ..." అన్నారొకరు. ఇంకెవరో వంత పాడారు.

నవ్వి పూరుకున్నారు సుబ్బరామయ్య.

సరిగ్గా పదకొండు గంటలకు మారుతి 1000 వచ్చి ఆగింది. అందులోంచి సూటూ బూటూ నల్ల కళ్ళద్దాలూ ధరించిన ముప్ఫై అయిదేళ్ళ యువకుడు, అతిగా సింగారించుకున్న ఓ పడుచూ దిగారు.

"అబ్బాయి" గట్టిగా అరిచి సమీపించారు సుబ్బరామయ్య పరమానంద పడిపోతూ.

దిక్కులు చూస్తోన్న అతగాడు ఆయన్ని గుర్తుపట్టి 'హాయ్ డాడ్' అని అరిచాడు. సంతోషంగా ఎదురొచ్చి చేతులు పట్టుకుని ఆప్యాయంగా నిమిరాడు.

ఆ పడుచు పమిటని భుజాల చుట్టూ కప్పుకొని వచ్చి నమస్కరించిందాయనకి.

"ఇవన్నీ నాకెందుకమ్మా. అదిగో ఆ మూల బిక్కు బిక్కుమని మీ కోసం చూస్తోంది చూడు మీ అత్తగారు, ఆవిడకు పెట్టు సంతోషిస్తుంది" అంటూ సీతమ్మని చూపించారు.

ఆమె వెళ్ళి సీతమ్మ కాళ్ళకి నమస్కరించగా, లేవనెత్తి అక్కున చేర్చుకుందావిడ. కళ్ళు కన్నీటి వాగులయ్యాయి.

కార్లోంచి డ్రైవర్ పాకెట్లూ పళ్ళ బుట్టలూ తెచ్చాడు.

పాకెట్లోంచి కొత్త బట్టలు తీసి అందరికీ చూపి సుబ్బరామయ్య దంపతుల కిచ్చాడతడు. బుట్టలోని యాపిల్స్‌నీ చక్రకేళీల్నీ అందరికీ తలోటీ ఇచ్చి, మిగతావీ స్వీట్స్ పాకెట్టూ సీతమ్మకిచ్చాడు.

"ఇక్కడెలా ఉంది డాడ్. మీరెలా ఉండగల్గుతున్నారో గాని మీరు లేనందున మేం చాలా మిస్సవుతున్నాం. అంతా అక్కడే కలిసి ఉందామంటే వినరు. మీ పంతమే మీది. ఈ వాతావరణమూ అదీ చూస్తోంటే వీళ్ళు బాగా మెయిన్‌టేన్ చేస్తున్నట్టున్నారు. మీకిక్కడ ప్రశాంతంగా ఉంటే అదే పదివేలు"

"చాలా బావుందిరా. పొద్దుటే యోగ, ప్రార్థనలు ఎవరిష్టమొచ్చినట్టు వారు చేసుకోవచ్చు. సాయంత్రం షికార్లు వాకింగూ కాలక్షేప కార్యక్రమాలూనూ. భోజనం బాగుంటోంది. ఇహ టీవీ ఇరవై నాలుగ్గంటలూ వస్తూనే ఉంటుంది"

"మీరు సంతోషంగా ఉన్నారు. దటీజ్ ఎనఫ్ ఫర్‌మీ"

"పిల్లల్ని కూడా తీసుకురావలసిందిరా"

"ట్రై చేశాను. కుదర్లేదు. వాళ్ళకిప్పుడు ఎగ్జామ్స్ జరుగుతున్నాయి. నెక్స్ట్ టైం తప్పక తీసుకొస్తాను డాడ్. మమ్మీ మీ ఆరోగ్యం ఎలా వుంది. ఆ మధ్య వచ్చినట్టు మళ్ళీ దగ్గు రాలేదు కదా" సీతమ్మనడిగాడు.

"దగ్గా? నాకెప్పుడొచ్చిందీ..."

"అదేనే దగ్గూ ఆయాసం... దానికీమధ్య మతి మరుపూ పరధ్యానం ఎక్కువయ్యాయిలే. అన్నీ ఇట్టే మర్చిపోతుంది. ఇక్కడికొచ్చేక దాని ఆరోగ్యం కుదుట పడిందిలే. ఈ గాలీ నీరు పడ్డాయి. మా గొడవకేం గాని ఈ మధ్యేమైనా తిమింగలాన్ని పట్టావా?" సుబ్బరామయ్య అడిగారు.

"అంటే..."

"అదేరా సంఘ వ్యతిరేక శక్తుల్ని..."

"ఓహ్ అదా! మీరు భలేగా మాట్లాడ్డం నేర్చుకున్నారే" పడీ పడీ నవ్వి అన్నాడు.

"మొన్నీమధ్య నార్త్ ఇండియాకు చెందిన టూరిస్ట్ వేన్ అడుగున హెరాయిన్ దాచి స్మగ్లింగ్ చేస్తోంటే పట్టుకున్నాను. యాభై లక్షల విలువుంటుందనుకో. ప్రభుత్వం నాకు రివార్డ్ ప్రకటించింది కూడా"

"చాలా సంతోషంగా గర్వంగా వుందిరా. నువ్విలాగే మరిన్ని విజయాలు సాధించాలి. మనింటి పేరు నిలబెట్టాల్రా" ఆనంద భాష్పాలు రాల్చారాయన.

తన మిత్రుల్ని పరిచయం చేశారు. ప్రకాశాన్ని చూసి తడబడ్డాడతను. ఆయన చూపులు అనుమానాస్పదంగా అన్పించటంతో తలతిప్పేసుకున్నాడు.

"మావాడ్ని చూడాలని, మాట్లాడాలని ఎంతో ఉబలాట పడ్డవాడివి అలా బెల్లం కొట్టిన రాయిలా ఉండిపోయావేం? మావాడు అసలు సిసలు హీరోలాలేడూ?" ప్రకాశాన్నడిగారు సుబ్బరామయ్య.

తలాడించాడాయన. ఆయన కళ్ళల్లో కదిలిన నీరు ఏదో చెప్పగా భుజాలమీద అనునయంగా చేయివేసి నొక్కారు. కళ్ళతోనే ఓదార్చారు సుబ్బరామయ్య.

"ఇక వెళ్తాం డాడ్. మీరిక్కడ ఎన్నాళ్ళు హేపీగా అన్పిస్తే అన్నాళ్లు ఉండండి. ఎప్పుడైనా అసంతృప్తిగా ఫీలయితే మాత్రం నాకు ఫోన్ కొట్టండి ఆఘమేఘాల మీదొచ్చి తీసుకెళ్తాను"

"నీ సంగతి నాకు తెలియదూ. అలాగేరా. ఈ సారొచ్చినప్పుడు పిల్లల్ని తీసుకురావడం మర్చిపోకు. వాళ్ళ ముద్దు మాటలు విని చానాళ్ళయ్యింది"

"ఓకే. ఓకే"

వాళ్లిద్దరూ మారుతీలో వెళ్ళిపోయారు.

ఏడుస్తూ కూలబడింది సీతమ్మ.

కళ్ళు తుడుచుకున్నారు సుబ్బరామయ్య.

"మీ కొడుకూ కోడలూ చాలా బుద్ధిమంతులు. ఎంత అభిమానంగా ప్రవర్తించారు. ఎన్నెన్ని తెచ్చారూ! మా పిల్లలూ ఉన్నారు, ఎందుకూ! ఎప్పుడు ఛస్తామా అని చూస్తున్నారు. ఈ ఖర్చు తగ్గుద్ది కదా మరి!" అన్నారొకరు.

అవునన్నారింకొకరు. మొత్తానికంతా సుబ్బరామయ్య దంపతులు చాలా అదృష్టవంతులని తేల్చేశారు. ప్రాణప్రదంగా చూసుకునే కొడుకుతో కలిసి ఉండకుండా అనాథలా ఆశ్రమంలో ఉంటున్నందున సుబ్బరామయ్యకి గర్వం ఎక్కువనీ, పంతాల మనిషనీ నిర్ణయించేశారు కూడా.

ఆయన అవేమీ పట్టించుకోకుండా భార్యను తీసుకుని గార్డెన్లోని పెద్ద చెట్టు నీడకి వెళ్ళారు. ఆమె ఇంకా కళ్ళు తుడుచుకుంటూనే ఉంది.

"వూరుకోవే. ఎవరైనా పసిగడితే అంతా రసాభాస అవుతుంది"

"అబ్బాయి గుర్తొస్తున్నాడండీ..."

"వాడికేం నిక్షేపంలా ఉన్నాడు గాని, అనవసరంగా వాడి గురించాలోచించి మనస్సు పాడుచేసుకోకు"

ఆయన ఒళ్ళో తలపెట్టుకుని బావురుమందామె. ఓదార్చుగా ఓదార్చుగా గుండె దిటవు చేసుకుంది సీతమ్మ.

"కొడుకేమో పెద్ద ఆఫీసరు. మనమేమో దిక్కులేని పక్షులం!"

"పిచ్చిదానా. మనస్సు కురసైనప్పుడు ఎన్ని పెద్దహోదాలున్నా ఒరిగేదేమీ ఉండదు"

"బాగా చెప్పావు" అంటూ వచ్చాడు. ప్రకాశం. "నీ కొడుకు చాలా బాగా నటించాడు. సుబ్బరామయ్యా"

"నటించడం ఏమిటి?" విస్తుబోతూ అన్నారు.

"దాన్ని జీవించడం అనాలి కాబోలు"

"నాకేం అర్థం కావట్లేదు"

"నలుగుర్లో నీ కొడుకు చిన్నబోకూడదని, నవ్వులపాలు కాకూడదని, నువ్వీ నాటకాన్ని ఏర్పాటు చేశావని నాకు తెలుసు."

"ఎ...ఎలా తెలుసు?"

"కన్న తండ్రిని పోషించాలని దూర ప్రాంతానికి ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించుకునెళ్ళిపోయిన వాడ్ని వాడెంత పెద్దనటుడైనా సరే గుర్తు పట్టలేనా చెప్పు?"

"అంటే...?"

"నీ కొడుకుగా నటించడానికి వచ్చినవాడే నా కొడుకు!"

*　　*　　*

(ఆంధ్రజ్యోతి వీక్లీ - 19-9-1997)